

گفت و گوهای قرآنی

فاطمه غلامعلی تبار

قال رَبُّ فَانظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يَعْنَتُونَ (س. ۲۹)

شیطان بود سال‌ها عبادت کرده بود و آکنون امتحانی پیش آمده بود دستور، ظاهراً ساده بود: بر آدم سجده کنیدا ملانک همه سجده کردند اما شیطان نه اسر باز زد و سریچی کرد چرا؟ گفت: من از آتش خلق شدم و انسان از خاک، آتش هم از خاک برتر است پس من نباید بر انسانی که از من پستتر است سجده کنم، خدا فرمود: از این جا بیرون شو که تو رانده و لعنت شده‌ای، شیطان اما مهلت خواست؛ مهلت تا روز قیامت، خنا هم به او تازمان معین مهلت داد.

قال يَا قَوْمَ اتَّبِعُوا الْمَرْسَلِينَ (س. ۲۰)

سه پیامبر باهم آمده بودند تا قومی رانجات دهند آن قوم، گمراه بودند و راه را نمی‌شناختند از همین روی، پیامبران را تهدیر فتند لول گفتند که شما هم مثل ماید و خدا هم پیامبری نقوصتاده و فقط دروغ می‌گویید، بعد هم به پیامبران گفتند که اصلًا شما شوم هستید و اگر دست برزنارید سنگسازان می‌کنید، در همین گیرودار بودند که حیب آمد، حیب نجار، دوان از آن سر شهر آمد و به مردم گفت: ای مردم! از پیامبران اطاعت کنید که آنان برای این کار مزدی از شما نمی‌خواهند.

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ أَنَا أَنَّى الْكِتَابَ... (مریم، ۳۰)

مسیح به دنیا آمده بود مریم او را بغل کرده بود و به سوی شهر می‌آمد که مردم را دید؛ مردمی متعجب از مریم و بچهای که در بغلش بود سوال‌ها شروع شد ای خواهر هارون! پدرت که مرد ناشایستی نبود و مادرت هم زن خطاکاری نبود، حالا چه معلوم تو با این بچه؟! مریم که به دستور خدا روزه سکوت گرفته بود، به کودک اشاره کرد تاز او بپرسند جمیعت حیران بود که با کودک یکروزه چه معلوم سخن بگویند که حضرت عیسی خود به زبان آمد و گفت: همانا من بنده خدایم، خداوند کتاب به من دله و.

إذ قال لآبيه وقومه مَاذَا تَعْبِدُونَ (ساقات، ٨٥)

ابراهیم خلیل الله، بنده صالح خدا و پیشو خیقی
حضرت نوح بود خدایپرست بود اما قومش مشترک
بودند روزی از قومش پرسید که شما جه چیز را
می پرسیدید؟ آیا به جای خدای یگانه و خالق،
مخلوقات را می پرسیدید؟ اگر آنل را می پرسیدید
پس خدا که خالق آن هاسته چیست؟ بعد از این،
تلash کرد از عمل و جدل خاموش آنان را بیار
کند این بود که روزی به آن ها گفت «من هم
می خواهم مثل شما استاره پرست شوم!» اما وقتی
که شب به پایان رسید و روز شد و ستاره ها غروب
کردند حضرت ابراهیم به آن ها گفتند من خدای را
که روزها غروب کند و شبها بیارد دوست ندارم.

**قال هن عصای آتوکاً علیهها وأهشُ بفَا عَلَى
غَنَمِي... (طه، ١٨)**

بعداز چند سال کار، آن شب بالأهل و عيالش به
شهر برمی گشتند شب تاریکی بود تا این که بر
بالای کوه آتشی دید به اطراف ایشان گفت شما
همینجا بایستید من می روم ببینم چه خبر استد
شايد هم یک شعله از آتش را بگیرم و بیاورم وقتی
که به بالای کوه رسید ناگهان آن ندای دلنشیش
اسمنی را شنید: ای موسی! من پروردگار تو لم
کفشت را در آور که این جا ولای مقdens طور استد
بعد صنایر موسی پرسید که در دستانت چه داری؟
موسی جواب کاملی نداد: این عصای من است که
از دختلن برگ می ریزم و نیازهای دیگری هم به

کافران را باقی مگذار!

**إذ قال يُوسُفُ لآبيهِ يَا أَبْتَ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ
كُوكَباً... (بُوْسَفَهٌ ٤)**

پسر یعقوب بود و وارت پیامبری، عزیز و دوست
داشتندی پدر، اما حادث سخت و بزرگی منتظر
این کودک بود ایندهای که بی شیاهت به افسانه
نیود از انداخته شدن در چاه توسط برادران تا
همه کاره مصر شدن... همه چیز از یک خوب
شروع شد یک خوب عجیب اما زیبا، خوبی
که پسر این طور برای پدرش تعریف کرد پدر
عزیزم‌ادر خوب دیدم که ۱۱ ستاره همسراه با ماه
و خورشید بمن سجده می کنند پدر دستی بر
صورتش کشید و کمی به فکر فرو رفت خوب
عجیبی بود پدر امادر جواب فقط یک توصیه به
یوسف کرد خوبت را برای برادرانست تعریف نکن
که براحت نقشه می کشند!

قَالَ لِهِمْ مُوسَى أَقْوَا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ (بُوْسَهٌ ٨٠)

موسی که رفت پیش فرعون و معجزه هارانشان
لاد فرعون فکر کرد که باز هم با جلوگر دیگری
طرف شده است؛ البته این بار یک جلوگر بسیار
قوی این شد که دستور دلا تا همه جلوگران
کاربرد را جمع کنند و به خیالش با موسی مسابقه
دهند مردم که جمع شنند و جلوگران که آمدند
موسی که از قدرت خدای معجزه‌شن مطمئن بود
روید آنل کرد و گفت: هرجه که دوست طربو
آن چه که نلید را بینلارید تا بینیم چه هستند و چه
می کنند.

وسیله آن برآورده می کنم، صنا گفتند آن را بینند!
موسی، عصا را انداخت و ناگهان ازدهایی دید که به
سرعت حرکت می کند.

قَالَ قَذَّأْتِيْتَ سُولَكَ يَا مُوسَى (طه، ٢٦)
چند چیز از خدا خواسته بود می خواست تا خدا
سینه هاش را برای بالا رفتن تحملش گشایش دهد
تا کارش آسان شود زبانش را رون سازد تا سخشن
را بفهمند و این که برادرش هارون را وزیرش قرار
دهد خدا به موسی فرمود: ما آن چه خواستی را به
تو می دهیم اما قبل از این هم بر تو منت گذاشته
بودیم، زمانی که تازه متولد شده بودی، بر دل
مادرت انداختیم که تو را داخل یک صنلوق چوپی
بگذارد و او را بر رود نیل قرارش دهد.

**وَقَالَ نُوحُ رَبِّ لَا تَنْزَ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ
ذِيَارًا (نوح، ٢٦)**

هزار سال یعنی ده قرن، روزها و شبها نوح
مردم را دعوت به پرستش خدایی کرد اما این
دعوت طولانی نتیجه هاش چیزی جز فرار کردن
این قوم نبود؛ فرار از یزیرفتن حرف حق، آنقدر
که وقتی صدای نوح را می شنیدند، انگشت بر
گوش می کردند و لباس هایشان را روی سرشان
می کشیدند و در برادرش متکبرانه رفتار می کردند
نوح نبی، پنهان و آشکار دعوتشان کرد اما
نتیجه های حاصل نشد کار سخت و نافرمانی که
زیاد شده به خدا شکایت کرد و دل شکسته از رفتار
و گفتار این قوم لب به نفرین گشود و این طور
گفت که ای خدای من! بر روی زمین کسی از